

Місто X

Марія Козиренко

Никита Рязанский строил

город, и ему не хватило гвоздя.

Б.Г.

Це майже Париж. І дядько з акордеоном під липою. Блискучі назви з наголосом на останньому складі. Особисто я люблю слово "ковбаса", хоча воно не має в собі жодної вишуканості... Але ж це майже Париж, і любов до ковбаси наврядче допоможе мені втриматися на високих підборах посеред вулиці. Порівняння з Парижем, банальні й вульгарні, як рожева з перламутром помада на блідому блакитноокому дівочому обличчі. Але ж дядько з акордеоном був... Бонжур, Іван Іванович! Пардон, я трохи спізнилася... Та це ж нічого... Це ж майже Париж... Це майже паризьке сміття і майже не російські слова... Невже французькі бомжі справді такі, як показують у кіно?

Посеред площі, якраз під пам'ятником бездітного дідуса, — мітинг: вигуки, плакати, "даєшь!". Партія тих, хто носить джинси за сто гривень.

Вчора мені сказали, що в 2300 році владу на планеті захоплять собаки. Прости мені, Тузик, гріхи мої... В записнику підкреслено: "Купити два кілограми кісток".

І Париж тут зовсім ні до чого. Я читаю книгу з синьою палітуркою... "В світлицю зайшла сама господиня, а з нею ще якісь два панкИ". Краще б "два пАНки". Хой, Париж! А на акордеоні, здається, панк-рок ще ніхто не грав...

Усе в ажурі,

Жуль і Жанна тет-а-тет

У ресторані їдять суфле.

Увечері Держпром мріє стати Ейфелевою вежею, а пиріжок з капустою в моїй кишені — круасаном. Дядька під липою вже немає, але музику ще чути. Вічний бронзовий дідусь починає шкодувати, що свого часу їздив до Лондона, а не до Парижа. Елисейська лінія метро везе мене додому...Сьогодні світ шершелів ля фаму, а ля фама шершелила світ. Хто кого знайшов — невідомо. Вдома нікого... Але хтось же повинен бути! Зараз буде гарячий чай... Майже північ. І хтось обов'язково не спить цієї паризької ночі й бачить, як речі змінюють свої назви. Це майже Рим? Мадрид? Нью-Йорк? Прага? Токіо? Каїр? Годинник б'є (Лон) дон— дон— дон (не забути парасолу, вранці піде дощ).